

1. POTTER, Hannah

La Hannah va mirar la pantalla de l'ordinador amb atenció. Amb molta atenció.

«Què dimonis era, allò?», es va preguntar mentre s'hi acostava aixecant-se involuntàriament de la cadira.

La Susan, la seva millor amiga, era dreta al seu costat observant també aquella fotografia impossible.

–Em pots explicar què és, això? –va preguntar la Hannah, neguitosa.

–Confiaua que tu em diries què era! –va respondre la Susan.

–No has escollit un bon dia per prendre'm el pèl, nena! –va sentenciar llavors la Hannah, empipada.

–Ja m'agradaria, prendre't el pèl! T'asseguro que a mi no em fa cap mena de gràcia!

Les paraules de la Susan van sonar serioses i sinceres. I les dues noies es van quedar en silenci amb els ulls fixos a la pantalla, examinant *allò*.

Allò, sí.

A ull nu, un ull d'aquells plens de lleganyes de tot just quan t'aixeques en un matí primaveral d'aquells que aguditzen les al·lèrgies, o amb uns ulls de més tard, de quan penses sortir i ja t'has calçat les ulleres de sol no perquè en faci (a Londres és difícil), però que et fan sentir interessant... Doncs, a la fotografia s'hi veia una Hannah somrient, una

Hannah disposada a passar-s'ho d'allò més bé a la festa del setzè aniversari de la Susan.

Fins aquí bé, el problema era *l'element* que hi sortia retratat al seu costat. Una criatura d'uns sis o set anys, desdibuixada, de color de fum, amb les conques dels ulls buides i l'expressió trista com correspon a qualsevol fantasma que es preï.

Sí, *allò* no podia ser una altra cosa que un espectre.

Era un personatge antic, no n'hi havia cap dubte. Potser hi feia però, la indumentària: uns pantalons a mitja cama, alts de cintura i amb pitet; una samarreta o camisa de màniga curta, de coll rodó i oberta pel davant amb dos botons. El més singular era el barret, de palla segurament, del qual sortien uns rínxols curts i foscos. Els peus no es veien gaire bé, quedaven difuminats, però semblava que anaven calçats amb una mena d'espardenyes.

A la festa, la Susan havia anat fent fotografies a tots els convidats així que arribaven. En petits grups, en parella, d'un per un, tots van quedar immortalitzats. Va fotografiar la Hannah en solitari ja que va aparèixer sola a la festa (a la Susan li hauria agradat que hi hagués anat acompanyada del seu germà Harold, però en Harold en qüestió, que ja tenia vint anys, passava d'elles. La Hannah en tenia un altre, de germà, un de catorze anys, en Harry, però aquest i els seus amics estaven proscrits a totes les festes que elles organitzaven).

El cas és que la Susan havia fotografiat la Hannah ben soleta, se'n recordava perfectament; no havien passat ni vint-i-quatre hores.

—Sort que et vaig demanar que sortís afavorida! —va rondinar la Hannah amb ironia.

–Dona, has quedat bastant bé...

La Hannah li va contestar amb una mirada furibunda mentre anava passant la resta de les fotografies en què, com ja havien comprovat abans, no sortia *allò* en cap lloc.

–Alguna cosa deu haver passat –argumentava la Hannah–... es deu haver sobreposat una fotografia damunt de l'altra... Potser n'hi tenies d'anteriors...

–Impossible! –va tallar la Susan–. Vaig estrenar la càmera ahir mateix i per a la festa; ja et vaig dir que me l'havien regalada els meus pares...

–Potser en vas fer alguna que no recordes...

–No ho crec, perquè estava molt pendent de qui venia i volia tenir fotos de tothom. Però el que és clar és que allà no hi havia cap nen...

–Potser no te'n vas adonar i algun veïnet tafaner es va colar i es va posar pel mig... –va dir la Hannah pensant en el que hauria fet el seu germà Harry.

–Apa! En fer la foto l'hauria vist i, de veí res, perquè a l'escala només hi ha iaïos...

La Susan tenia raó. A l'escala de veïns on vivia, una finca victoriana del barri de Bloomsbury, només hi havia gent de la tercera edat, excepte ells, els Clerkenwell, una família de currículum divers, però que només n'exhibia la part vistosa i correcta.

–Una cosa... –va dir la Hannah–. Has dit que... «allà no hi havia cap nen», i... Nen? És una nena! Està claríssim!

–Nooo! És un nen, segur; un nen amb la pinta de ser un pesat...

La Susan i la Hannah van discutir llarga estona sobre el possible sexe *d'allò* fins que van acordar que, de moment,

per a elles seria en Leslie, un nom que tant era masculí com femení.

–L'ha vista algú més, la foto? –va preguntar de sobte i alarmada la Hannah.

–No... Així que he posat la tarja de la càmera a l'ordinador i he vist... en Leslie, que he vingut a casa teva...

Aquella tarda de diumenge primaveral, la Susan havia sortit esperitada cap a Sussex Gardens, al barri de Bayswater on vivia la família de la Hannah.

–Promet-me que no l'ensenyaràs a ningú –va demanar la Hannah.

La Susan va fer un gest que la seva amiga coneixia prou bé. Era llaminera, aquella foto. Se'n podia treure molt de suc.

–Me n'he d'anar... –va dir la Susan en veure l'hora.

–A ensenyar el meu fantasma –va afirmar amb aire de víctima la Hannah.

–Què dius? Me n'he d'anar perquè encara he d'estudiar. Demà tenim un examen... Ah! I de fantasma *teu* res! Com a mínim, aquest fantasma és NOSTRE.

–Si us plau, Susan –va insistir la Hannah–, no diguis res encara, potser més endavant.

La Susan va fer que sí convençuda. Aquesta era la seva voluntat, però... Podria? En faria l'esforç, si més no i com deia la Hannah, de moment... L'exhibició d'en Leslie seria més sucosa si tenia més informació.

–Ens veiem demà, a classe... I no t'amoïnis que no diré res –va assegurar la Susan–. De tota manera, se'n va anar cap a casa seva delectant-se amb la idea que, més tard o més aviat, seria el centre d'atenció quan presentés en Leslie.

La Hannah no les tenia totes. Guardaria el secret, la Susan?

No es podia permetre que els amics i els companys la veiessin acompanyada d'en Leslie. Ja la consideraven bastant rara perquè ara aparegués amb un fantasma.

Per què havia d'aparèixer just al seu costat, es preguntava mentre tornava a repassar totes les fotografies amb l'esperança de trobar ni que fos un bocinet d'en Leslie amb algú altre.

«L'examen!», va pensar de sobte. No havia estudiat i no tenia gens de ganes de fer-ho. Com es podia estudiar amb unes circumstàncies tan fantasmals? S'hauria de posar malalta. Era una idea. No. La Hannah la va descartar perquè no anar a classe implicava deixar la Susan amb total llibertat i calia controlar-la. Sabia que li ho havia dit de cor, que no diria res, però el cor de la Susan era molt voluble i en un atac d'espontaneïtat ho podia abocar tot.

«La Potter ha fet un amic!», podia sentir com comentaven tots aquells que pensaven que era massa reservada i que Susan a banda, no es feia amb ningú. I això era injust perquè eren els altres que no es feien amb ella.

La Susan, de qui era amiga des del parvulari, li deia sovint que el problema era que era massa maca, que això els tallava, que es pensaven que era una creguda i una antipàtica.

I res d'això, la Hannah era increïblement tímida i es posava vermella per no res, però de creguda no n'era gens.

No. El problema no raïa en que ella estigués bona (per a què li servia?!), sinó en l'efecte negatiu que provocava el seu germà petit, en Harry, el Harry Potter de veritat (de

segur, però, que hi havia un munt de Harrys Potter per tot Anglaterra).

El seu germà, un mix entre en Harry Potter i l'Edward Cullen (pel Potter perquè tenia el mateix cognom i portava ulleres, no pels poders; i pel Cullen no perquè fos un *guaperes*, sinó per la seva actitud de vampir ja que sempre s'aprofitava de les circumstàncies i xuclava tot el que podia), en lloc d'intentar passar desapercebut com creia ella que hauria de fer, se servia del nom per cridar l'atenció.

La Hannah en canvi, sempre que coneixia algú i havia de dir el nom, s'afanyava a indicar que era parenta llunyana de la famosa escriptora i il·lustradora Helen Beatrix Potter.

Va ser un any després que hagués nascut el seu germà petit, que la senyora Rowling va decidir posar aquest nom al seu famós personatge, un nom que es veu que va treure d'uns veïns seus a Winterbourne. Ja feia anys que tothom es veia obligat a fer la gràcia:

«Deus ser parenta d'en Harry Potter, oi?», li preguntaven sovint amb aire foteta.

I la Hannah no podia dir que no, perquè en realitat sí que n'era de parenta d'en Harry ja que tenia un germà que s'hi deia. Però afegia tot seguit que el seu rebesavi patern era cosí de la Helen Beatrix, fet del qual se sentia molt cofoia.

Haver crescut envoltada d'en Peter Rabbit, de l'Squirrel Nutkin o d'en Little Pig Robinson, els personatges creats per la Potter que més agradaven a la Hannah, la hi acostaven i escurçaven la distància de cinc generacions que hi havia entre elles. Per aquest motiu i per estar aconsellada per la seva tutora, feia un treball sobre l'escriptora.

Qui millor que ella, una successora, per fer-ho?

No era directa, és clar, ja que la cèlebre escriptora no va tenir fills, però potser per això, s'hi sentia més empesa.

A la Hannah li encantava la història d'amor de la Helen Beatrix amb en Norman Warne. Els pares d'ella no la hi van deixar casar perquè en Norman havia de treballar i un home que es guanyés la vida treballant no era digne de la seva filla; quines coses.

Però ara havia de deixar de banda la cosina del seu rebesavi Harold (els Potter de la seva família tenien el costum de posar noms que comencessin per H) per ocupar-se d'en Leslie. Fins que no en treïés l'entrellat, no es quedaria tranquil·la.

Va tornar a mirar la pantalla... A la foto, al seu costat hi havia un fantasma estampat. Ni floretes, ni quadrets. Pur espectre.

La fotografia era en color, tot sortia en color excepte el fantasma, gris i difuminat. Devia ser cosa de la casa. La Hannah havia sentit explicar que les mansions antigues feien sorolls sospitosos perquè emmagatzemaven vivències, que l'energia dels difunts impregnava les parets... I la casa de la Susan tenia molts anys.

Es va esgarriar malgrat que no hi creia, en fantasmes. Només donava fe de les fantasmades del seu germà Harry. Però aquella foto...

Va decidir trucar a la Susan. Evitaria el Messenger tant com pogués malgrat que hauria de suportar l'esbranc del seu pare per les despeses del mòbil.

—Susan... Caldria saber la història de la casa on vius... Ja ho sé que és massa típic! Però per alguna banda hem

començar, no?... L'examen, l'examen!... D'acord... Demà... I no parlis més del compte, vigila què dius!

Cert. Per algun lloc havien de començar... La Susan ja tenia feina i la Hannah també volia obtenir més informació...

El soroll d'una porta que s'obria li va donar un ensurt.

No era la de la seva habitació sinó la del costat, la del seu germà Harold, que devia acabar d'arribar en aquell moment.

Les neurones de la Hannah es van activar.

Qui millor que en Harold, un geni de la fotografia, per ajudar-la?

Però això implicava que li ho havia d'explicar.

Era un risc.

Tanmateix, en Harold era de fiar.

La Hannah va gravar la carpeta de les fotografies en un *pen drive* i amb ell se'n va anar a l'encontre del germà gran. Hi havia la possibilitat que l'engegués a pastar fang. Però, com tots els Potter, en Harold era tafaner.

Perill.

Quan la Hannah va sortir de l'habitació, va sentir la remor que feien en Harry i els seus amics des de la sala d'estar. De segur que devien menjar crispetes a punta de pala mentre veien una pel·lícula d'aquelles en què no hi ha argument, només acció i cops de puny a dojo (si els seus pares haguessin estat no li ho haurien permès, però en Harry sabia quan podia *actuar*).

Sortosament, cap d'aquells adolescents impresentables (d'acord amb el criteri de la Hannah) no va fer cas del nyec

de la seva porta i la noia trucà (cada germà tenia un truc convingut) la d'en Harold, que va contestar amb un «passa» malagradós.

I a dins es va esmunyir amb la tranquil·litat que en Harry estava distret.

Però això era el que creia la Hannah, perquè una de les habilitats d'en Harry era copsar tot el que passava al seu voltant. Perquè després diguessin que no tenia poders.

M'han vist!

Per fi ho he aconseguit!

Després de tant de temps d'intentar-ho,
finalment, he aconseguit personificar-me.

Em fa molta il·lusió perquè representa el primer pas
d'un objectiu que fa massa anys i panys que persegueixo...